

บันทึก

เรื่อง ปัญหากฎหมาย (เกี่ยวกับอัตราเงินเดือนข้าราชการประจำตามมาตรา ๑๖
แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการสำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ.๒๕๐๒)

ด้วยสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี มีหนังสือที่ ๓๒๗/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๐๒ แจ้งว่า รองนายกรัฐมนตรีขอทราบความเห็นทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกาในปัญหาเกี่ยวกับอัตราเงินเดือนข้าราชการประจำในสำนักงบประมาณและสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการสำนักนายกรัฐมนตรี พ.ศ. ๒๕๐๒ กล่าวคือ อัตราเงินเดือนในบัญชี ข. สำหรับข้าราชการประจำดังกล่าวตามมาตรา ๑๖ นั้น เป็นอัตราที่วางไว้เป็นขั้นสูงสุดของเงินเดือนสำหรับตำแหน่งเหล่านั้น ซึ่งการบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนขั้นและอันดับเงินเดือน จะต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎ ก.พ. หรือว่าเป็นอัตราเดียวตายตัว ซึ่งผู้ใดได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวย่อมได้รับเงินเดือนตามที่กำหนดไว้ในบัญชี ข. และอีกประการหนึ่ง โดยที่บัญชี ก.ได้เทียบตำแหน่งเหล่านั้นกับตำแหน่งปลัดกระทรวง รองปลัดกระทรวง หัวหน้ากอง ข้าราชการประจำที่จะดำรงตำแหน่งนั้นจะต้องแต่งตั้งจากข้าราชการสามัญที่เป็นข้าราชการชั้นพิเศษหรือชั้นเอกแล้วแต่กรณี หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้ตรวจพิจารณาเรื่องนี้แล้ว มีความเห็นดังต่อไปนี้

กรณีนี้อาจแยกพิจารณาได้เป็น ๒ ปัญหา คือ ประการแรก อัตราเงินเดือนตามบัญชี ข. เป็นอัตราที่วางไว้เป็นขั้นสูงสุด ซึ่งการบรรจุ การแต่งตั้ง การเลื่อนขั้นและอันดับเงินเดือน จะต้องดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและกฎ ก.พ.หรือว่าเป็นอัตราเดียวตายตัว และประการที่สอง ข้าราชการตำแหน่งดังกล่าวซึ่งเทียบตำแหน่งตามบัญชี ก. จะต้องแต่งตั้งจากข้าราชการสามัญที่เป็นข้าราชการชั้นพิเศษหรือชั้นเอก ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน หรือไม่

สำหรับปัญหาในประการแรก โดยคำนึงถึงว่า พระราชบัญญัติจัดระเบียบราชการสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นบทกฎหมายพิเศษ และเมื่อพิจารณาถ้อยคำตามมาตรา ๑๖ ซึ่งบัญญัติว่า “ข้าราชการตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นตามบัญชี ก. และข้าราชการการเมืองตำแหน่งประจำสำนักทำเนียบนายกรัฐมนตรี ให้ได้รับเงินเดือนตามบัญชี ข. ท้ายพระราชบัญญัตินี้” แล้ว ย่อมเห็นได้ว่าบทบัญญัติตามมาตรา ๑๖ ได้กล่าวไว้โดยชัดแจ้งให้เข้าใจได้ว่า อัตราเงินเดือนในบัญชี ข. เป็น

อัตราเงินเดือนตายตัวเพียงอัตราเดียวซึ่งข้าราชการดังกล่าวจะได้รับ ไม่อาจมีความหมายเป็นอย่างอื่นได้ และอีกประการหนึ่ง ถ้าจะเข้าใจไปโดยนัยที่ว่าเป็นอัตราขั้นสูงสุดแล้ว อัตราที่วางไว้ในบัญชี ข. สำหรับตำแหน่งดังกล่าวก็เกือบไม่มีความจำเป็นแต่อย่างใด เพราะอัตราเหล่านั้นส่วนมากก็เป็นอัตราขั้นสูงสุดตามปกติสำหรับข้าราชการตำแหน่งนั้นๆ อยู่แล้ว

สำหรับปัญหาในประการที่สอง โดยที่มาตรา ๓ บัญญัติว่า “บรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน” ซึ่งเป็นการแสดงเจตนาให้เห็นชัดได้ว่า ถ้าในเรื่องใดที่พระราชบัญญัตินี้มิได้บัญญัติไว้ แต่มีบัญญัติไว้ในกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับอื่นซึ่งไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้แล้ว บทกฎหมายนั้นๆ ย่อมนำมาใช้บังคับ และเมื่อพิจารณามาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒ ซึ่งบัญญัติให้ข้าราชการดังกล่าวในสำนักงบประมาณ และสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเป็นข้าราชการประจำ ประกอบกับได้มีการเทียบตำแหน่งดังกล่าวไว้กับตำแหน่งข้าราชการพลเรือนสามัญในบัญชี ก. ด้วยแล้ว ก็ทำให้เห็นชัดยิ่งขึ้นว่า การแต่งตั้งข้าราชการดังกล่าวย่อมเป็นไปตามหลักเกณฑ์ว่าด้วยการแต่งตั้งข้าราชการพลเรือนสามัญตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน กล่าวคือ ข้าราชการประจำนั้นต้องแต่งตั้งจากข้าราชการพลเรือนสามัญที่เป็นข้าราชการชั้นเอกหรือชั้นพิเศษแต่กรณี

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุต แสงอุทัย)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๐๒